

F.t. beslutn. om afskaffelse af udlånslofterne

herefter til nominelt 24 mia i 10 pct. obligationer. De 24 mia blev kun delvis inflationsreguleret for 1979, idet satsen blev 25,2 mia (heraf 700 mill. til tillægslån og højst 3 mia til forhåndslån).

Disse restriktioner er mere og mere samfunds-skadelige. De dræber et væld af aktivitetsinitiativer, som kunne være grundlaget for titusindvis af nye produktive arbejdspladser i Danmark. De skævvrider konkurrencen inden for bank- og sparekasseverdenen. Det enkelte pengeinstituts virke bliver ikke afgjort af dets dygtighed og konkurrenceevne, men af, hvordan dets udlånkvote bliver fastsat på statslige kontorer (nemlig ud fra en historisk – ti år gammel – udlånssum, der reguleres med samme procentsats for alle pengeinstitutter). Restriktioner over for det organiserede ekspertlånemarked betyder selvsagt, at grå og sorte pengeudlånere og ågerkarle kan boltre sig bedre. Jo mere man kaster vrang på de velorganiserede store kreditgivningsenheder, des dyrere bliver kreditformidlingen, og des flere tilfælde får vi, som skaber misforståelser og familietragedier. Derimod begrænser man ikke samfundets samlede kreditgivning – men flytter bare om på den – ved at begrænse kreditgivningen i banksystemet m. v. Hvis man ville have mindre kreditgivningsmulighed alt i alt, var det pengeforsyningen, man måtte tage fat på. Samfundsøkonomisk er det særdeles centralt, hvordan denne pengeforsyning påvirkes af differencen mellem, hvad staten giver ud, og hvad den kradser ind i form af skatter, låneoptagelser og gebyrer m. v. Derimod er stor samlet kreditgivning ikke nogen samfundsmæssig ulykke – thi for hver en million der lånes, er der en million der udlånes, og når långiver kan enes om vilkårene for, at han svækker sine forbrugsmuligheder, med låntager, der får tilsvarende yderligere forbrugsmuligheder,

er det samlede samfundsøkonomiske forbrug ikke øget, men det er blot blevet fordelt på en anden – og i langt de fleste tilfælde bedre – måde.

At bryde igennem lånelofternes samfundsskadelighed er åbenbart kun muligt for folketetinget. De politiske og nationaløkonomiske lokkere, som i 1970 satte den onde udvikling i gang, har stadig inden for embedsmandsapparatet så stærke magtpositioner, at deres snæversynethed og egoisme alene kan brydes af de folkevalgte. At de såkaldte cand. polit.-eksperter for titusinde gang har overset, hvordan restriktioner virker, skal ikke afskrække folketetinget fra at gøre sin samfundspligt ved at vedtage det foreliggende forslag til folketingsbeslutning. Ikke blot den grasserende arbejdsløshedspest, men også den omstændighed, at Danmarks valutareserver er rekordstore, gør det ekstra let og ubetænkeligt for 1979-folketinget at sætte ind med løsning af denne opgave.

Hermed er selvfølgelig langt fra løst alle de tilfælde, hvor samfundsmagten gennem de sidste to generationer har gennemtrumfet socialdemokratis-memisundelsestækning, som har fået den samfundsvigtige pengeformidling til at trives langt dårligere, end nødvendigt er.

Også på andre områder er langt større frihed socialt påkrævet for kreditformidlingsinstitutterne, men fremskridtspartiet er – her som andetsteds – instillet på at være med i den langsomme evolutionslinje, hvor man – når mere ikke øjeblikkeligt kan opnås – nøjes med at tage ét skridt frem ad gangen.

Det bemærkes, at et lignende fremskridtsforslag blev fremsat som B 28 den 19. oktober 1978, men aldrig færdigbehandlet af folketetinget, hvorfor nærværende genfremsættelse finder sted, se Folketingsstidende 1978-79, forhandlingerne sp. 3042 og tillæg A, sp. 773.